

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

MADELEINES HEMGIFT.

ORIGINAL-SKISS

UR PARISISKA BORGARLIFVET

AF

REINHOLD WINTER.

(EFTERTRYCK FÖRBJUDES.)

GEFLE 1887.

GEFLE-POSTENS TRYCKERI.

MASSACHUSETTS

STATE OF MASSACHUSETTS

IN SENATE

I.

Sedan en halftimme tillbaka kände sig fru Virginie Godard mer förvånad än någonsin tillföre under hela sitt lif. Hon trodde att hennes son, den tjugufem-årige Charles-Emile, plötsligt blifvit galen.

Det hade kommit en kund, en mager och gänglig kvinno-figur, som ville se på svart mérinos, som obarmhertigt kritiserat alt, men slutat med att välja det allra bästa och att för detsamma bjuda tjuguprocent under fabrikspriset. Charles-Emile hade visat ett englatålamod under hela transaktionen samt smålett på det älskvärdaste, då hon tvang honom att vända upp och ned på hela lagret, och han hade ej ens rynkat ögonbrynen då hon sade sitt vanvettiga pris; men hvad som bragte fru Godard alldeles till förtviflan, det var att han så småningom gaf vika, centim efter centim, och säkert skulle sluta med att rent af skänka bort femtedelen af varan.

Hon satt som en vacker dekoration bakom kassapulpeten i den lilla butikens fond, präktig och fet, i sin svarta sidenklädning med den af en guldbrosch hopfästa hvita halsspetsen, med sitt vågiga, ännu ej grånande hår samt sina tjocka, ringprydda fingrar, och bar med odisputabel heder sina fyratioåtta år. Men nu drog hon då och då djupt efter andan och

de långa, perlbessatta guldhängena i hennes öron darade, liksom hade det dofva, jäsande missnöjet inom henne strömmat öfver äfven i dem, och tidt och ofta slungade hon på sin son en förkrossande blick, hvilken dock återstudsade utan verkan, ty Charles-Emile hade alldeles förglömt sin moder. Han gjorde ordentligt sin kur för den gamla gniderskan, som ville preja till sig det vackra, svarta tyget till underpris, och då han till sist gaf upp gärdet och resignerade, med denna uttrycksfulla säljaregest, som består i att draga upp axlarne till öronen på ett älskvärdt sätt, beledsagade han till på köpet sin present till henne med yttrandet:

— Min fru, ni har nu kommit mig att avsluta en dålig affär, men jag är lycklig öfver att ha gjort er ett nöje.

Fru Virginie visste icke till sig längre. Var detta verkligen hennes son, hennes Charles-Emile, kvarterets slugaste köpman, som så föll undan till sin egen förlust och kastade på en obekant en kurant vara? Flera gånger hade hon känt en brinnande lust att stiga ned ifrån sin plats och blanda sig i affären, men den främmande damen såg så barsk ut, att hon allvarsamt fruktade för att komma i delo med henne och isynnerhet att tillstålla något slags skandal, som kunde lända magasinet till skada. Det fans ju så godt om afundsmän, hela gatan utefter, och det hade varit att rent af arbeta dem i händerna, i fall mor och son kommit i gräl om ett pris i köparens närvaro. Men hon lofvade sig att lexa upp Charles-Emile efter noter, då de härnäst kommo på egen hand; och det skulle Gud nås icke dröja

länge, ty kunderna voro sällsynta så här i sommar-dagarne och ledighet hade man öfver nog.

Men harmen byttes så småningom i bekymmer och fru Virginie kände ett par tårar fukta sina rispudrade kinder, vid tanken på att hon omedelbart måste vända sig till en dårhusläkare och begära en konsultation angående sin sons sinnesförfattning. Ty då den gamla damen omsider fått sitt byte inslaget i höggult papper och ombundet med smala, röda bomullsband, förklarade hon att det var för tungt för henne att bära, och då lofvade Charles-Emile, med sin allra artigaste bugning, att sjelf aflemna det i hennes hem, när han tog sin aftonpromenad efter dinén.

— I så fall skall jag gifva er min adress, anmärkte damen.

— Behöfs icke, min fru, upplyste Charles-Emile och såg lycklig ut som en Gud. Jag har redan äran att veta den. Fru Lecomte, Rue Coquelicot n:r 16.

— Ni är mycket älskvärd, min herre, sade damen, och så tog hon sin parasoll, sin näsduk, sina handskar och sin portemonä samt seglade majestätiskt ut genom dörren, hvilken den unge köpmannen, djupt bugande, öppnade för henne.

Då damen väl utkommit på boulevarden nedsteg fru Godard med lugn värdighet från sin observationsplats bakom kassapulpeten, tog några steg fram på golvet, stannade midt för sin son och sade med skarp röst:

— Charles-Emile!

Men hon hade ej tillfälle att fortsätta ty ett par nya kunder inträdde i detsamma och tvungo

henne att återtaga sin plats; men då hon gjorde detta var hon inom sig fast besluten att ingripa, i fall sonens oroväckande symptom af galenskap på nytt skulle visa sig.

Och därför satt hon nu som en utpost, med ögonen vidöppna, öronen spända samt redo att stiga upp vid första oroväckande symptom.

Men det var skrifvet i stjärnorna, att hon denna dag skulle utsättas för ännu en öfverraskning.

De nyanlända voro främlingar, irländare eller skottar, ty de talade sins emellan på en barbarisk dialekt och deras franska var fruktansvärdt klen. Frun ville ha siden till en klädning, helt simpelt och enkelt samt så billigt som stod att få; men Charles-Emile hade nu fått sitt för en stund sedan snedvridna hufvud rätt igen, och med den mest bindande bevisningskonst gjorde han för de båda markarne tydligt att det icke fans någon större miss-hushållning än att köpa billigt siden. Det yppersta, det dyraste — eljest ingenting! "En dame, som ni, min fru; åh det är ej tänkbart!" Och han eröfrade frun, han öfvertygade mannen och sålde till sist tjugu meter af sitt allra dyraste tyg med tretio procents profit... Och så trodde ändå de hederliga främlingarne att den artige köpmannen gifvit dem ett riktigt vänpris.

II.

Det hade öfver hufvud taget varit en märkvärdig dag och det tyktes nästan som om den misslyckade mérinos-affären åt det Godardska magasinet vid Boulevard Negrette medfört en af dessa sällsamma lyckoflägtar, som trotsa alla statistikens beräkningar och alla privata kalkyler. Kunder hade hela eftermiddagen strömmat in och ut; Charles-Emile hade aldrig förr utvecklat så lysande säljartalanger och aldrig någonsin hade människorna varit så villiga att nappa på hans skickligt utkastade krokar. Då ändtligen klockan slog åtta och fru Godard steg upp från sin chagrinkladda lilla fåtölj, bakom pulpeten, för att gå upp och öfvervaka tjensteflickans sista och viktigaste åtgärder beträffande middagen, hade hon med förtjusning konstaterat, att kassan innehöll två tusen fyra hundra sextioåtta francs och femtiofem centimer — alldeles som om man varit midt i saisonen eller några dagar före årets slut.

Hennes farhågor angående sonens tecken till sinnesrubbing hade någorlunda lugnat sig, men emellertid icke alldeles försvunnit, och hon hade fåfängt sökt för sig sjelf förklara hans undfallenhet för den gamla magra fru Lecomte från Rue Coquelicot. Senare på dagen hade der kommit unga flickor, med rosiga kinder, eldiga ögon och mysande läppar, som försökt att med den mest raffinerade tjusningskonst förleda den unge köpmannen att slå af tio centimer metern på imiterade spetsar, å hvilka han förtjenade sextio procent, men emot alla deras förförelsekonster i leenden och blickar hade han hållit stånd med

catonisk dygd, och fru Godard inkasserade deras slantar med samma kallblodighet, som sonen negocierat dem. Och på samma sätt hade det för resten varit med alla andra. Han vek icke en hårsman ifrån sina "bestämde pris" och den bekymrade modren slöt därför, att den märkliga händelsen var enstaka och icke skulle upprepas.

Den gamla magra kvinnan stod emellertid framför hennes både andliga och lekamliga ögon som ett stort frågetecken, hvilket hon ännu ej haft tillfälle att kläda i ord, tack vare den lifliga trafiken, men det sväfvade allt jämt hotande på hennes fylliga och något sensuella läppar och knappt nog hade Charles-Emiles väl friserade hufvud stuckit upp ur vindeltrappans mynning i den lilla entresolens antichambre, förrän hennes nyfikenhet halkade fram och träffade honom direkt i det enkelt formulerade frågsmålet:

— Hvem är fru Lecomte?

Sonen hade det höggula paketet under armen. Han lade det ifrån sig på tamburens lilla marmorkonsol bredvid visitkortsskålen af cuivre poli, köpt i Passage des Panoramas, bortknäppte en damfläck från ärmen på sin svarta redingot och svarade med en viss rörelse:

— Hon är enka efter en vinnegociant.

— Ah!

Det låg någonting obeskrifligt i detta fru Godards enstaviga utrop. Hon var en kvinna med erfarenhet, hon kände sitt Paris utantill samt visste till punkt och pricka, hvad det i allmänhet betydde att "vara i vin-affärerna", att ha sitt lilla brädkontor der uppe i det underliga Bercy och att distribuera läskedrycker till alla eller till en betydlig del af de

törstiga struparne i den goda staden Paris. Hennes vakna sinne slog därför ögonblickligen in på rätt väg och efter två sekunders betänketid frågade hon:

— Hvad heter dottren?

Charles-Emile blef röd i ansigtet som en persika från Montreuil och det flammade till en hastig blyxt i hans pigga ögon; han roades mycket af sin mors *ésprit* och svarade leende:

— Madeleine.

— Hur gammal är hon?

— Tjugutvå år.

— Och hennes "dot"?

— Det vet jag icke, svarade den unge mannen och bleknade lindrigt.

Fru Godard rynkade ögonbrynen, men lät samtalet falla; ty Jeanne, den stora bretanska tjänstflickan, med det blå, vida förklädet och den hvita bandbesatta mössan på hufvudet, tittade in genom dörren och anmälde med bullrande röst:

— Frun är serverad!

Det var en helt liten matsal, med ekboiseringar och mörka tapeter samt en kamin af fayans, hvilken om vintrarne eldades med cokes ute i antichambren och sedan insläppte varm luft i salen genom tvänne gallerventiler. Det lilla runda bordet, som stod midt under taklampan, var prydt med en vacker porslins-servis från Limoges, med kontrolleradt silfver och med glas från Backarat vid Rue de Paradis. Den rykande soppterrinen stod väntande framför fru Godards kuvert och utsände i rummets redan kvafva atmosfär en het doft af potage vermicelle.

— Du är sålunda kär, Charles-Emile? frågade fru Godard lugnt, då Jeanne gått ut i köket för att

Madeleines hemgift.

efterse croquetterne, hvilka skulle serveras som entré, och gigot'en, som utgjorde måltidens piece de résistance; och då sonen, som tyktes mycket intresserad af soppan med de kvarterlånga makaronerne, endast svarade med en böjning på hufvudet och en jakande geste med venstra handen, tillade hon: Sedan när?

— Sedan i våras.

— Du har aldrig nämt något om henne för mig.

— Jag känner henne så föga.

— Och du går och förälskar dig, i blindo, som en skolpojke, och utan att ta reda på om partiet är konvenabelt för dig?

— Det har gått alldeles af sig sjelft, upplyste den unge mannen. Du mins den der vackra söndagen i februari, då du reste ut till Champigny för att helsa på tant Aglaë och då jag tog mig en promenad i Parc Monceau? Nåväl! Der sammanträffade jag med kusin Mathilde St Servin, hvilken just var i sällskap med Madeleine Lecomte och presenterade oss för hvarandra. Sedan dess har jag mött henne en och annan gång på boulevarden och vi ha helsat i förbigående.

Fru Godard betraktade sin storgärd och axelbrede son med ett visst medlidande och soni om hon funnit denna halfårs gamla platoniska kärlek, hvilken ej ännu kommit längre än till en helsning i förbigående, ytterst barnslig och anormal. Derpå serverade hon sig med förnäm nonchalans af Jeannes delikata fisk-croquetter, som sågo högst lyckade ut, och sporde med sin böjliga, musikaliska röst:

— Nå väl — par consequence...?

— Jag älskar Madeleine, upplyste Charles-Emile; jag vill gifta mig med henne.

Och modern svarade:

— Sakta, sakta, min vän; det är icke skäl i att besvära herr mären *blott* därför att du mött ett snutfagert ansigte.

III.

Fru Virginie var en praktisk kvinna, som hade reda på både hur man skulle åka och vända, och ett par dagar senare, efter det facturen i butiken inlemnad ett till henne adresserat bref, yttrade hon:

Tant S:t Servin bjuder dig och mig på ett litet "landtparti" till S:t Cloud i morgon, söndag. Du skall då få sammanträffa med fru och mademoiselle Lecomte...

Charles-Emile kastade ifrån sig det zafirblå sam-metsstycke, han just höll på att rulla ihop, sprang fram till modren, fattade tag i hennes hand och sade med eftertryck:

— Du är dock den snällaste bland mammor, när alt kommer omkring!

— Jag har naturligtvis icke förbundit mig till någonting, genmälde fru Virginie, i det hon lösgjorde sig ur hans energiska grepp och varnande visade på tvänne personer, som stannat utanför ena fönstret och med lystna blickar betraktade den der ordnade vackra expositionen af modevaror. Då du förlorat hufvudet, är det ju af nöden att mitt är så mycket solidare. Var därför försiktig och håll din tunga i styr. Vi måste höra oss för.

Hans tacksamhetskänsla svalnade något, men han fann ingen anledning att misströsta, och det var med sitt mest strålande solskenslynne han betjenade kunderna, tjusade till dem och narrade dem att köpa en hel del saker, hvarpå de aldrig tänkt. Han öfversvallade af godt lynne, han sade damerna fina artigheter, som kommo dem att rodna af nöje; han slog med ett enda litet ord fast herrarne i deras egenkärleks solidaste bojor och han negocierade ända till tre affärer på en gång, utan att någon af kunderna hade skäl i att beklaga sig. Modrens blickar följde honom med en afgjord beundran och hon sade för sig sjelf, att Madeleine Lecomtes "dot" icke borde vara alt för anspråkslös, om hon skulle vara värdig en sådan man som hennes son, den mest fulländade typ för en "commercant" hon någonsin påträffat.

IV.

De skulle mötas vid Pont Royal klockan 9, för att gå med ångbåten till Sèvres, men då fru Virginie och hennes son dit anlände på bestämd tid, sedan de utanför Pavillon de Lesdiguières stigit ned från imperialen på omnibusen Batignolles-Clichy-Odéon, funno de sig först på mötesplatsen. Båten höll på att bli fullsatt med menniskor, som skulle resa ut och frukostera i skogen vid Bas Meudon, vid S:t Cloud eller i Bois de Boulogne, men af tant S:t Servin och hennes gäster syntes icke ett spår.

Då klockan fattades två minuter stannade emellertid en fiacre deruppe på gatan och konturerna af fyra kvinnohufvuden aftecknade sig emot Louverns gulgrå murar. Mer såg man till en början ej af dem, ty det solida bröstvärnet, som skilde gatan från den flera meter djupare liggande kajen dolde fullständigt de respektive kropparne, och det tog sig rätt komiskt ut att se de fyra med plymagerade hattar prydda hufvudena en stund dansa på den tunga stenmurens horisontala linie.

Fru Godards blickar fingo i första sekunden rätt på Madeleine, alldeles som en van linguist i ett lexikon genast träffar det hon söker, och hon släppte sedan den unga flickan icke vidare ur sigte, då denna lätt och sväfvande på tåspetsarne steg utför trappan. Madeleine var högväxt och blond, med fin hy och klara ögon, samt bar sin något för lysande dräkt med osökt behag. Hon vände ansigtet till hälften emot Mathilde S:t Servin, då hon gick utför, så att fru Godard såg henne riktigt en face; men oaktadt detta ansigte var vackert och regelbundet, fans det i de täcka, harmoniska dragen någonting, som ej rätt behagade fru Virginie, någonting positivt och förslaget, hon visste ej rätt hvad.

Charles-Emile hade skyndat emot de fyra damerna vid foten af trappan, helsade dem kollektivt med hatten i hand och sade till fru S:t Servin:

— Ni är alldeles utomordentligt exakt, min tant, men dröja vi en half minut längre, så går båten ifrån oss.

De hunno emellertid ombord, men omedelbart derpå kastades trossarne loss och ångaren gled ut på sidan om badhuset; då den passerade under det runda

hvalfvet i Pont Royal var presentationen redan öfverstökad och fru Godard och fru Lecomte i full färd med att säga hvarandra komplimenter, hvarefter båda kommo öfverens om att det var som om de känt hvarandra i tio år, till den grad mycket godt hade den charmanta fru S:t Servin sagt om den ena till den andra.

De tre fruarna fingo plats under suntältet, men ungdomen måste begifva sig långt fram i fören för att finna tre sitt-platser lediga, något som de emellertid togo med gladt mod, så gladt till och med att de snart tyktes ha glömt bort att deras tre respektive mammor funnos till på jorden.

Madeleine hade fått plats emellan Charles-Emile och Mathilde S:t Servin, men det var ytterst trångt och de tre unga människorna måste pressa sig tätt tillsammans. Köpmannen kände den vackra flickans plastiska former emot sin arm, han kände huru barnen regelbundet svallade under andhemtningen och kittlades då och då helt behagligt af hennes ofta återkommande rörelser med ena handen. Han berusades af välljudet i hennes röst, han sög in hennes skönhets ljufva gift genom sina redan druckna ögon och ändock fann han sig inför henne blyg och tvekande, nästan försagd. Han, som i butiken talade likt en akademiker med markisinnor och vicomtesser och som kunde svarfva till komplimenter, hvilka narrade en grefvinna att småle spå sitt älskvärdaste sätt, han kunde nu ej finna passande ord då han ville göra sin kur för denna lilla borgarflicka.

Men i hennes lexikon tyktes ordet förlägenhet icke ha plats. Hon skämtade och skrattade och hen-

nes röst klingade som fogelsång. Hon berättade anekdoter om Luxorobelisken, om utrikesministern, om Trocaderopalatset och om viadukten vid Point du Jour — alt efter som de förbiskymtande föremålen gåfvo anledning — och hon var just midt inne i en pikant historiett om prins Plon-Plon, från tiden då han residerade på Meudons slott, då ångaren lade till vid Billancourt.

Här steg en del passagerare i land och det blef godt om utrymme i fören af båten, hvaraf de tre mödrarne begagnade sig för att taga plats hos barnen, som tyktes ha så hjärtinnerligt roligt.

Men då sällskapet på detta sätt blifvit tillökt, föll Madeleines munterhet en smula. Charles-Emile åter kände sig mer obesvärad, då han hade sin mor midt emot sig, och det var nu hans tur att göra sina sällskapstalanger gällande.

V.

De stego af vid Sèvres och vandrade parvis upp för den branta strandslutningen, gingo snedt öfver den öppna platsen midt för bron och passerade grindarne, som ledde till parkområdet framför muséet, hvilket ännu icke var öppet. Derpå inträdde de på S:t Clouds område och började, på djupt beskuggade, i zigzag löpande branta vägar, att långsamt uppstiga till stora terrassen, å hvars rand "Demosthenes lantärna" behärskar hela Seinedalen, Boulogneskogen och Paris.

Charles-Emile och Madeleine gingo före, språkande som gamla vänner och uppenbarligen finnande mycket behag i hvarandra; efter dem kommo Mathilde och fru Lecomte och till sist fru Virginie och fru S:t Servin.

Dessa båda samtalade med låg röst och med största ifver.

— Som sagdt är, yttrade fru S:t Servin med sin allvarligaste min, i det hon kastade en betänksam blick framför sig, uppmätande afståndet, så att hon skulle vara säker på att hennes hviskande meddelande icke träffade obehöriga öron; jag känner dem ytterst litet, ja, jag kan nästan säga ingenting alls. Mathilde gjorde bekantskap med Madeleine i pensionen och de blefvo fort intima, som fallet alltid är med småflickor. Hon kom sedan en och annan gång hem till oss och Mathilde tittade äfven då och då öfver till henne, men något umgänge mellan modren och mig kom dock aldrig till stånd, oaktadt vi helsade hvarandra, då vi möttes på gatan. Emellertid har jag nu, enligt din önskan, sökt taga reda på deras förhållanden, och...

— Nå?

— Jag tror icke att deras position är lysande; tvärt om! Herr Lecomte...

— Ett vackert klingande namn, afbröt fru Virginie.

— Ja, utomordentligt, bekräftade hennes vän; men efter denna lilla mellanscen fortfor hon:

Altså — herr Lecomte var ett slags fantast, som vurmade på kinesiska elfenbenssmåsaker och försummade sina affärer, så att allt gick åt, rubb och stubb, när han en dag helt oförmodadt föll ifrån.

Man har sagt mig att enkan icke har någonting kvar; i alla händelser vitnar det ej om välstånd att man bebor en våning om två rum och kök vid Rue Coquelicot, fem trappor upp... inåt gården.

Fru Virginie reste upp sig med en viss värdighet då hon tänkte på sin lilla nätta entresol vid Boulevard Negrette, mötte ryggsidan på den framför henne promenerande fru Lecomte med en kall blick och ropade till sin son, hvares förtrolighet mot Madeleine började förefalla henne oroväckande:

— Charles-Emile, du går alldeles för fort! Var då försiktig med mademoiselle Lecomte.

Bimeningen gick ingalunda förlorad för den intelligente sonen. Han tänkte för sig sjelf: "Fallande barometer; hon har ingen 'dot'." Men han minskade icke sin älskvärdhet; det var en charmant ung man.

Fru S:t Servin började i sitt föredrag en ny afdelning.

— Emellertid tror jag nästan att flickan har några förhoppningar, sade hon, och torkade svettperlorna från sin jämna, ofårade panna. Hon har en ogift onkel, som är eller anses vara rik och som...

— Men, Charles-Emile, utropade modren med uppmuntrande röst, i det hon hastade fram ett par steg, då du vill förleda mademoiselle Madeleine att klättra upp för den der branten, bör du åtminstone vara nog artig och bjuda henne din hand.

Och den lydige ynglingen rakte sin unga följeslagerska båda händerna samt inregistrerade på sin meteorologiska minnestafva: "Aktierna i stigande; det finnes ett arf i perspektiv."

— Denne onkel, fortsatte fru S:t Servin, då de båda på nedre gången kvarvarande paren intagit sitt förra afstånd från hvarandra, är nu en gammal man och tycker mycket om Madeleine, men han är egen-sinnig och despotisk samt vill prompt förlofva henne med sin f. d. associé, en viss herr Jouvenôt en strofil på femtiofem år, som är egare af en half million. Emellertid vill icke flickan veta af detta parti; men tar hon något steg emot gubbens vilja, kan det hända att han gör henne arflös.

Fru Virginie ryckte till och blickade med oro efter sin son. Då hon fick se honom ett tiotal meter högre upp på branten, altjämt sträfvande med att uppdraga den skrattande Madeleine, yttrade hon spetsigt:

— Du betar dig verkligen som ett barn, Charles-Emile. I mademoiselle Madeleines ställe skulle jag betacka mig för en sådan kavaljer som du.

Hvarpå den unga flickan utropade:

— Visst icke, fru Godard! Vi ha mycket roligt!

Men Charles-Emile tänkte:

— Det finnes bestämdt i arfsfrågan ett kitsligt "om!"

— Det vill emellertid synas mig, anmärkte fru S:t Servin, som höll fast tråden i sitt föredrag med omutlig konsekvens, att den der nycken, om den finnes, ej skulle vara så omöjlig att modifiera. Ett par gubbars vänskap har väl ock någon svag sida och dessutom...

— Dessutom?

— Lärer Madeleine ha en gudmoder, som är husegarinna vid Rue Clamart och som utnämt flickan till sin universalarfvinge. Fru Moulinôt...

— Ah, henne känner jag ju, genom vår gemensamme notarie, herr Lutard, anmärkte fru Godard; men jag visste icke att hon stod i något slags förhållande till Lecomtes.

— Hon är blott flickans gudmoder...

— Lika godt! Arfvet efter henne lär icke bli af betydning, ty hennes hus vid Rue Clamart är en simpel kåk, som hotar att falla omkull hvilken dag som helst, oaktadt den bär det lysande namnet: "Hotel de la Noblesse."

— Saken tyckes vara mycket invecklad, anmärkte fru Godard, och jag tviflar på att Madeleine är något parti för Charles-Emile, som sjelf icke eger någonting...

Fru S:t Servin höjde lätt på sina runda axlar och sade med ett något sötsurt leende:

— Och affären då? Räkna du den för ingenting?

— Men den är min.

— Ja, jag vet det, men då din son gifter sig?

— Då han gifter sig efter min önskan får han kanhända öfvertaga densamma, om han vill garantera min framtid.

— Hvarför gifter du dig icke sjelf? sporde fru S:t Servin.

Fru Virginie sköt fram sin spotska underläpp och svarade ett mångtydigt:

— Bah!

Derpå gick hon en stund tyst och eftersinnande, men sade sedan:

Kanhända, om jag först finner en passande hustru åt Charles-Emile.

Fru S:t Servin suckade och betraktade med ve-modiga blickar sin dotter Mathilde, en vacker, älsklig flicka, som tjente bröd för sig och modren genom att måla solfjädrar och handsk-sachets.

VI.

Det lilla sällskapet hade déjeunerat under de höga, murgrönomslingrade träden invid Allée Impériale och derefter begifvit sig ned till Ville d'Avray, för att titta på muren omkring huset der Gambetta afled, och befunno sig redan åter vid Etoile de Chasse, då Madeleine plötsligt utropade:

— Nej, se onkel Sebastian!

Tvänne äldre herrar kommo gående från Allée des Biches och sammanstötte med fru S:t Servin och hennes gäster i detsamma dessa slogo in på Avenue de Versailles, för att begifva sig ned till kaskaderna och höra på musiken.

— Det är onkeln, upplyste fru S:t Servin, i det hon stötte sin väninna i sidan med armbågen.

— Hvilken?

— Den lille.

— Och den andre.

— Lärer väl vara pretendenten.

— Men han är alls icke någon strofil, sade fru Virginie, med sitt älskvärdaste leende. Han synes mig tvärt om vara en man comme il faut.

Och — fattad af en plötslig ingifvelse — hvi-skade hon till sin slägting:

— Bjud dem kvar. Det kan ju vara intressant att göra deras bekantskap.

Fru S:t Servin lydde och de båda herrarne accepterade. Så följde detaljerad presentation: Herr Sebastian Lecomte, herr Felix Jouvenôt, fru Godard . . . och så vidare, hela skalan utefter.

Stämningen hade lidit något af att blott en herre fans närvarande, i synnerhet som denne utslutande sysselsatte sig med Madeleine, men nu blef den en smula lifligare, särskildt tack vare fru Virginie, som tog sig för att vara älskvärd i superlativus. Onkel Sebastian såg först med föga blida ögon att Charles-Emile gjorde sin kur för hans nièce, men snart glömde han både henne och den unge mannen, utslutande upptagen af den vackra enkan, som var liflig och sprittande, kvick och glad, som trots någon af de unga flickorna.

Men herr Felix Jouvenôt tyktes ock mycket känslig för denna behagliga eftersommar, som bar namnet Virginie Godard och som nu med leenden och blickar arbetade på hans undergång. Efter förloppet af en half timme anförtrorde han fru Godard att hon var den charmantaste kvinna han någonsin träffat på.

Och fru Virginie log, som om hon velat säga att han ännu blott sett sjelfva ytan af hennes charme.

VII.

Det var mycket folk nere på den öppna platsen till venster om stora kaskaderna, för att höra på Nittonde linieregementets musik-kår, hvilken med mycken schwung spelade marscher af Gounod, valser af Strauss och polkor af Lev Delibes. Herrarne kunde med knapp nöd skaffa stolar åt sina damer och i alla händelser kommo de något långt bort samt måste packa ihop sig i en tät grupp. Charles-Emile, som blef allt mer betagen, hade lyckats få plats vid sidan af Madeleine, hvilken han i bland sade komplimenter med halfhög röst. Herr Jouvenôt lagade genom en skicklig manöver att han fick sitta bredvid fru Virginie.

Framför och på sidorna om dem tedde sig ett muntert lif. Den parisiska söndagspubliken extravagerade på varma våfflor, som bakades under öppen himmel på andra sidan om sandgången, på jämmerligt surt Lurèsnesvin, på grenadiner och på tyskt öl. Minst femtio procent bland alla de närvarande syntes vara förälskade, men det fordrades ett vant öga att upptäcka det, ty den decanta försyntheten är bland parisarne synnerligen stor och de då och då förbivandrande främlingarna misstänkte säkert ej de otaliga små romaner, i hvilka ett litet nätt kapitel just nu vecklades ut.

Herr Jouvenôt bjöd på vofflor och grenadiner samt drack gång på gång "à la sauté de" fru Virginie. Han hade ätit en stiligare frukost på kaskad-restauranten i Bois de Boulogne och var därför i så godt lynne att han kunde depensera fem francs utan

att göra en min som om han druckit ättika. Han slog sig icke ofta lös, men då han gjorde det blef han alltid mycket angenäm, ty han hade ett godt ölsinne.

Onkel Sebastian kunde icke fördraga de sötsliga grenadinerna utan drack absinth, först ett glas, så ett andra och derpå ett tredje. Hans temperament var en motsats till herr Jouvenôts, ty då hans blod kom en smula i rörelse genom bacchantiska libationer blef han mycket ondsint och pockande, och den, som då gjorde honom emot, kunde komma rätt illa ut. Fru Lecomte hale en stund med oro iakttagit att hotande åskskyar samlade sig under hans rynkade ögonbryn.

Fru S:t Servin och Mathilde tänkte ensamme på musiken; Madeleine hade lyckats få fram en be-kännelse af Charles-Emile och tryckte i smyg hans hand; herr Jouvenôt hade utverkat sig tillstånd att få göra visit hos fru Godard och belåtenheten tyktes vara lika allmän som genomgående, då onkel Sebastian plötsligt slog handen i bordet så att glaset hoppade och utropade med vrede:

— Que diable! Man gör narr af folk här!

Hela det lilla sällskapet ryckte till, kärleks-tankarne drogo sig undan till sina innersta gömmor och en hvar stirrade med undran på den gamle mannen, hvars ögon voro röda och hvars pannådror svälde så att de lågo under det skrumpna skinnet som tjocka blå snören. De närmast sittande grannarne betraktade honom och skrattade i smyg. Han såg så komisk ut, der han satt med sina ilskna blickar och knytnäfven ännu kvarliggande på bordets hvitmålade järnplåtsskifva.

Fru Lecomte reste sig, gick bort till sin svåger och bad honom följa sig på en stunds promenad, efter som den bullrande musiken, "som vanligt", gjort honom en smula nervös och orolig. Han följde henne motvilligt och de gingo sakta framåt gången, som leder till Avenue du grand Jet.

Då de kommit utom hörhåll för de öfriga af sällskapet, frågade fru Lecomte med hvass röst:

— Hvad är det nu, som förargar dig?

— Det angår ingen annan än mig, brummade svågern vresigt.

— Nå, men då har du orätt i att låta ditt dåliga lynne bryta ut offentligt, anmärkte hon. Det är enfaldigt att ställa till scener.

— Jag är missnöjd med Madeleine. Du gör ingenting för att inverka på henne.

— Har jag icke gjort hvad jag kunnat! Men hon är icke som andra flickor. Pengarne locka henne ej och hon afskyr Jouvenôt.

— Bah! Afskyr hon också hans rikedomar?

— Du har många gånger låtit henne förstå, att hon i framtiden skall bli oberoende...

— Om hon gifter sig med Jouvenôt, ja. Sätter hon sig emot min vilje, så gör jag henne arflös.

— Hennes gudmor, fru Moulinôt, är lyckligtvis icke så full med kapriser som du, gentog fru Lecomte med sibirisk köld. Hon vet hvad hon vill och jag har redan sett testamentet.

— På den der kåken vid Rue Clarmart! Ja, på den lærer väl Madeleine kunna föra ett lysande lif, då den en gång blir realiserad.

— Madeleine har nog stora personliga egenskaper att få en man för sin egen skull, anmärkte fru

Lecomte och såg ut som om hon med stor ansträngning hade sväljt en viktig hemlighet. Det angår dig kanhända icke, att den unge Godard på allvar gör henne sin kur. Hans affärer äro blomstrande.

— Den unge Godard! Låt mig då slippa att höra talas om den der pigtjusaren! Han ser väl ut att vara af samma ras som modren, den gamla koketten.

— Du är gramse på henne för det hon emottager Jouvenôts hyllning och negligerar din?

— Min!

— Ja, just så, min herr svåger. Karlarna äro sig alltid lika. Man såg väl att du blef betagen; och din förargelse nu kommer sig mer af att Jouvenôt gör henne sin kur, än af att Madeleine sysselsätter sig med pojken.

— Du är en oförskämd kvinna! utropade onkel Sebastian häftigt, vände henne ryggen och gick sin väg.

VIII.

Fru Godard, som med spänd uppmärksamhet iakttagit onkel Sebastians och fru Lecomtes promenad, hållning och miner, alt under det hon dref sitt lilla spel med herr Jouvenôt, pressade samman läpparne då hon såg de båda anförvandterne skiljas åt med tydliga tecken till missnöje och mumlade för sig sjelf, i det hon reste sig upp:

— Det der ser hotande ut, man måste förebygga följderna.

Hon gick emot den gamle, lade sin lilla behandskade hand lätt och förtroligt på hans ena arm och sade med sitt mest förföriska leende:

— Min bäste herr Lecomte, jag har en favör att utbedja mig af er. Jag ger en liten middag om tisdag klockan half nio; vill ni då bli en af de våra? ... Ja, ja, jag går litet brådstörtadt till väga, i det jag vågar inbjuda en person, som först i dag blifvit mig förestäld, men med er tycker jag det är alldeles i sin ordning, ty ni ingaf mig ögonblickligen ett obegränsadt förtroende och ... och ... ja, hvarför icke öppet tillstå det? ... en liflig sympati.

— Jag! utbrast onkel Sebastian, ännu helt röd af förargelse, i det han stannade och med blicken mätte den vackra enkan från hufvud till fot.

— Jag börjar tvifla på att ni är värd min sympati, då ni icke ens vill tro hvad jag säger, svarade hon, med en liten surmulen min, och gaf honom ett lätt slag på handen med sin solfjäder. Ni vet, jag envisas aldrig; jag hade reserverat platsen vid min sida åt er, men vill ni ej göra mig äran att komma, så skall till äfventyrs någon annan ...

— Min fru, afbröt herr Lecomte och slungade en hotande blick bort emot sin svägerska, som nu närmade sig, med ett sarkastiskt löje på sina tunna läppar; jag tackar er och jag skall komma; men redan innan dess skulle jag önska tala några ord vid er.

— Med nöje! Kanske nu genast?

— Ja, hvarför icke, om det ej generar er.

— Långt derifrån! Ni säger sålunda?

Hon vände sig om och började att gå vid hans sida, samma väg som hon nyss förut passerat, i sällskap med sin svägerska. Då han synbarligen icke visste, huru han skulle börja, upprepade hon med mjuk röst:

— Ni säger sålunda, herr Lecomte?

— Jag är litet missnöjd vis à vis er sons uppmärksamhet mot Madeleine, utstötte han tvärt, liksom om han med ens velat ge henne slaget.

Fru Virginie höjde lätt på axlarne och frågade:

— Och hvad ser ni väl för ondt deri? Han sysselsätter sig med henne, därför att hon är vacker, liflig och glad. Han vet lika väl som jag att Madeleine ej kan tänka på att förlofva sig utan ert bifall.

— Jaså, han vet det?

— Fullkomligt, och dessutom att ni redan för er del lofvat hennes hand åt herr Jouvenôt.

— Det är i sjelfva verket absolut nödvändigt, att hon blir hustru till denne man, anmärkte herr Lecomte.

— Hvarför är det så nödvändigt?

— Det är en samvetsfråga ni der gör, min fru, en fråga som jag skulle besvara i fall — ni vore min hustru.

— Ah, herr Lecomte, hvilket skämt!

— Och om det icke vore något skämt?

— Ni gör narr af mig — en gammal kvinna, med en son på tjugufem år!

— Och sedan.

— Det är sålunda ett formligt frieri?

— Just så.

Fru Virginie skrattade lätt och obesväradt.

— I karlar ären dock några rätt konstiga var-
relser, sade hon. För fyra timmar sedan kände ni
mig icke och nu begär ni redan min hand.

— Man kan ju icke se er utan att genast bli
betagen, svarade herr Lecomte galant och trykte
med värma hennes hand. Vill ni lofva mig att tänka
på saken?

— Naturligtvis.

— Till om tisdag — och då ge mig svar?

— Om ni antager min bjudning att deltaga i
middagen.

— Det är öfverenskommet. Far väl då!

— Ni lemnar oss redan?

— Jag måste vara tillbaka i Paris före klok-
kan sex.

Han bugade sig och gick.

— Han måste vara en smula vriden i alla fall,
sade fru Virginie för sig sjelf, i det hon såg efter
honom med betänksamma blickar.

IX.

Herr Jouvenôt hade stannat kvar och då fru
Godard återvände till sitt sällskap fortsatte han att
göra henne sin kur. En gång, då de blifvit skilda
från de öfriga, frågade hon honom med tändande
koketteri:

— När firar ni er förlofning med Madeleine
Lecomte, herr Jouvenôt?

— Förmodligen aldrig, svarade han.

— Aldrig! Och onkeln sade mig just nyss, att detta parti var "nödvändigt" — ett rätt fult ord i ett dylikt fall.

— Emedan det är hans fixa idé och emedan det för honom skulle vara en fördel.

— Jag förstår ej.

— Ser ni, onkel Sebastian är en gammal skälm. För det första har han alls ingen förmögenhet och kan sålunda ej ge Madeleine någon "dot".

Ah! Ni är säker derpå!

— Fullkomligt säker; han har gjort öfver med altsammans.

— Han anses emellertid rik.

— Bah, och sen? Man bär aldrig sina pengar utanpå rocken. Han har i flera år uppehållit sig med att ta upp vinordres för utländingar hos ett hus i Bordeaux... Nej, jag skall säga er hur saken hänger ihop. Han vill åt mina frimärken.

— Också han är galen! tänkte fru Godard och betraktade sin interlokutör med vidöppna, stirrande blickar.

Herr Jouvenôt smålog och fortfor förtroligt:

— Ni inbillar er att jag har hjärnan en smula i olag, icke sant? Det är dock icke så; tvärt om... jag är tämligen klok, Gud ske lof. Ser ni: det är en liten historia bakom detta äktenskapsförslag.

— En hemlighet?

— Ja, om ni så vill, men intet brott. Lecomte och jag ha varit associerade...

— Jag vet det.

— Och vi gjorde goda affärer; men då jag köpte räntebärande statspapper för mina inkomster, köpte

han gamla frimärken... och sådana kosta pengar, då de äro sällsynta.

— Han var timbroman?

— Ända till ursinne; men det gjorde honom ren. En gång betalade han elfvatusen francs för ett frimärke.

— Hvilken dårskap!

— Nå väl! Nu ville händelsen att jag hade en äldre bror, som i tretio år vistats i Indien och som var bekajad med samma vurm. Han hemkom plötsligt och dog, för två år sedan, och som jag var hans ende anförvandt fick jag ärfva, men icke pengar — sådana hade han inga — utan en frimärkesamling, som var vida styfvare än Lecomtes.

— Nå och vidare? sporde fru Virginie, som ännu ingenting begrep.

— Från den dagen förtärdes Sebastian af en brinnande afundsjuka på mig, som så der slumpvis kommit att bli egare af någonting bättre än hvad han arbetat för under hela sitt lif, och han gjorde alla möjliga försök att komma i besittning af min samling, hvilket dock icke lyckades, efter som kännare öfvertygat mig om att min brors testamente representerade ett visst kapital. En dag gjorde jag bekantskap med Madeleine...

— Och blef förälskad?

— Ja, ej så litet. Då trodde den gode onkeln att han hade spelet vunnet; han bjöd mig på en finare middag, narrade mig att dricka mer än nödigt var — jag blir alltid så glad då jag druckit! — och vid deserten narrade han mig att... under-teckna en förbindelse...

— På...?

— Att han skulle erhålla min frimärkesamling den jag dag vigdes vid Madeleine. Det der papperet har han i säkert förvar och det är därför han envisas.

— Men om ni icke vill...

— Naturligtvis vill icke jag ha en hustru, som ej alls kan fördraga mig; men, ser ni — den der förbindelsen innehöll äfven en klausul... om ett skadestånd... i fall partiet blef om intet genom mitt förvållande.

— Och det der har kombinerats af två män, som ej ännu äro inkvarterade på Bicêtre! utbrast fru Virginie, med ett muntert skratt.

— Ja, hvad vill ni? Oukel Sebastian är en klippsk karl och jag tål absolut icke spanska viner. Nu till exempel...

— Men den hyggliche onkeln har nyss friat till mig.

— Par bleu! Och ni accepterade?

— Jag begärde betänketid.

Herr Jouvenôt försjönk i djupa tankar.

— Jag skådar rätt tydligt in i hans spel, yttrade han sedan. Den gamle räfven såg er sons tydliga böjelse samt äfven att jag visade er uppmärksamhet, och han trodde förmodligen bättre vara att förekomma än att förekommas. O, min fru, han ville afskåra mig möjligheten...

— Ni också!

— Helt visst, men — icke i afton... Om tisdag...!

Det är för tokigt! utbrast fru Godard. Fyratioåtta år och två friare på fyratioåtta minuter. Nåväl! vi få se om tisdag...

Fem minuter senare hviskade hon i örat på sin son:

— Jag förbjuder dig på det bestämdaste att vidare tänka på Madeleine. Den flickan är fattig som en skåpråtta.

I detsamma kom en liten gosse och lemnade fru Lecomte en biljett. Det var ett kuverteradt visitkort från onkel Sebastian, hvarpå han skrifvit:

“Jag förbereder dig på att jag ännu i morgon dag gör Madeleine arflös, i fall hon längre fortfar att låta kurtisera sig af den der glopen Godard.”

X.

Det var storm och oväder i den godardska butiken vid Boulevard Negrette dagen efter utflykten till S:t Cloud. Mor och son hade haft åtskilliga explikationer med hvarandra och Charles-Emile hade med obeveklig halsstarrighet satt sig på tvären. Han förklarade energiskt, att han icke frågade ett dugg efter någon “dot” samt att han skulle gifta sig med Madeleine om hon än icke hade en enda tråd på kroppen; och då hans fru mamma bistert anmärkte att han i så fall troligen skulle få ganska svårt att försörja sig, enär affären var hennes, svarade han att det skulle bli en lätt sak att finna en lönande anställning på Louvre eller Bon Marché, der hans egenskaper som säljare voro ganska väl kända. Efter denna sammanstötning hade förhållandet varit ytterst kyligt och snävt. Då boden stängdes på kvällen förklarade Charles-Emile helt kort att han

skulle dinera tillsammans med en vän hos Ledoyen i Champs Elysées och att det kanhända dröjde något innan han komme tillbaka. Fru Virginie lät honom gå utan omständigheter, åt middag alldeles ensam och tog derefter en droska samt for på visit till fru Moulinôt vid Rue Clamart. Hon sökte efter en möjlighet att åvägabringa en försoning, men på den sidan fann hon ingen, ty Madeleines gudmoder hade just för en timme sedan afidit, träffad af ett slag-anfall. Hon hade emellertid tillfälle att se, huru som husen bakom och på sidorna höllo på att rifvas, under det Hôtel de la Noblesse stod ensamt kvar midt i förödelsen, på sin framsida bärande en lång väfbandå, å hvilken med stora bokstäfver stod skrivet: "Hôtel de la Noblesse är icke exproprieradt. Dess kontrakt utgår år 1901."

— Det är en satans blunder af vederbörande, sade portvakten. Man har glömt bort den här kåken. Det blefve just trefligt om vi skulle få sitta kvar här midt på den nya Avenue d'Eté i femton år.

Fru Godard svarade ej på denna fundering. Hon åkte hem igen och använde tiden till att studera sina drag i spegeln samt till att tänka på, om hon icke gjorde rätt i att svara ja på Jouvenôts frieri — om han friade.

XI.

Klockan skred emot elfva dagen derpå och fru Godard var otröstlig. Charles-Emile hade försvunnit, utan att lemna underrättelse efter sig. Hon

Madeleines hemgift.

hade öppnat butiken på vanligt sätt samt sjelf skött både försäljningen och kassan, men smärtan och oron blefvo henne till sist öfvermäktiga och hon stängde snart igen, sedan hon först utanpå dörren klistrat ett papper, å hvilket var skrivet: "Stängd, med anledning af sjukdomsfall." Derpå gick hon upp i sin sängkammare och satte sig att bittert gråta.

Klockan tolf ringde det våldsamt på dörren, och då fru Godard sjelf gick att öppna möttes hon af fru Lecomte, som betraktade henne med flammande blickar, höll framför hennes ögon ett blått lelegram och gnisslade med rösten af en teaterfurie:

— Jo, han har stält vackert till, er gamin?

Fru Virginie, som aldrig förloradt sin värdighet och särskildt berömde sig af att alltid vara särdeles comme il faut, sväljde sin sorg på samma gång som förtreten och svarade med stor grandezza:

— Jag vet alls icke hvarom ni talar, min fru. Gäller det min son, så är jag just förtviflad öfver att han försvunnit och att jag ej vet hvar han är. Kanske är han död...

— Ja, det skulle göra mig en sann glädje, det försäkrar jag. I så fall hade jag ännu min dotter i behåll och hade ej behöft emottaga detta dumma telegram. Se sjelf.

Hon höll det blå papperet framför ögonen på fru Virginie, sem helt öfverraskad läste:

Kära mamma!

Du har förbjudit mig att emottaga Charles-Emile Godards hyllning, liksom hans mor förbjudit honom att tänka på mig. Vi älska hvarandra och ha kommit öfverens om att bli man och hustru och därför har jag — enleverat honom. Vi äro på väg

till England. Uppsök hans mor och rådgör med henne. Klockan ett skall hos er infinna sig en person, som vet vår adress och som till oss skall öfversända svaret.

Madeleine.

De båda mödrarna stodo en stund midt emot hvarandra och sågo halffäniga ut. Fru Virginie tog först till ordet:

— Min stackars son har ingen förmögenhet...

— Och Madeleine har förspilt arvet efter sin onkel...

— Ja, det var då en förlust att beklaga! Er herr svåggers hela förmögenhet består i en frimärkesamling.

— Ert skämt är misslyckadt, min fru!

— Jag kan bevisa hvad jag säger, min fru!

— Och huru han ni ega kännedom om Sebastians affärer, min fru?

— Derför att jag är en omtänksam mor, min fru! Ni har grymt blifvit dragen vid näsan. Er värde slägting ville schackra bort er dotter för några makulerade frimärken.

— Det är verkligen för starkt!

— Ja, det tycker jag också. Hon får aldrig en francs i "dot" från den sidan.

— Bah, hvad gör det! Hon har sin gudmor.

— Som dog i går.

— Hvad säger ni...?

— Som dog i går afton... af slag, min fru, klockan nio och femton.

— Victoria! utropade fru Lecomte.

— Ni jublar öfver detta dödsfall?

— Ja, det gör jag. Det är icke *ni*, som nu skall säga att min dotter ej har någon dot, till exempel.

— Hon har ett hus på Rue Clamart, som i detta ögonblick kanske ramlat omkull.

— Ett hus, som man glömt att expropriera, min fru, och hvarom vi ej vågat tala, hvarken hon eller jag, förrän tiden var ute. Det skedde just i går kväll — och det är kanske därför hon fått slag af glädje... Madeleine är rik nu, min fru. Man skall tvingas att ge hvad vi behaga att fordra för kåken...

En stund derefter suto de båda mödrarna och konverserade helt vänskapligt med hvarandra. Strax derpå instälde sig den hemlighetsfulle budbäraren, som sedan medförde från underhandlingen ett försoningens svar och genast expedierade det till — rummet n:r 4 i Hôtel des Rosières midt emot le magasin Godard. Fem minuter senare återvände de båda unga och erhöilo försäkran om att de skulle få hvarandra.

Klockan ett öppnade Charles-Emile butiken på nytt. Kunderna trodde att han hade feber, ty hans ögon glittrade som små eldkol.

XII.

Fru Virginies dinér egde verkligen rum på kvällen och den lilla entresolen vid Boulevard Negrette hade för tillfället blifvit på det smakfullaste

sätt arrangera. Bordet pryddes med präktiga blomsterbuketter och det stod fyra slags glas framför hvarje kuvert. Onkel Sebastian smackade med läpparne då han märkte dessa flata kristallskålar, i hvilka det nu är som mest pschutt att servera champagne.

En elak komplott hade blifvit anstiftad emot den stackars timbromanen, hvilken lefde i det glada hoppet att han snart skulle ha vunnet spel, att han lagligen skulle kunna förena Jouvenôt med Madeleine, komma i besittning af sin f. d. bolagsmans dyrbara frimärkesamling och derefter finna på något medel att slippa undan fru Godard, som han alls icke önskade få till hustru, oaktadt han väl visste, att hon var tämligen tät. Man lät honom lefva i sin villfarelse och han var därför vid bästa lynne under hela måltiden samt undvek försigtigtvis att dricka vin för att ej kompromettera sig eller störa glädjen med utbrotten af sitt dåliga ölsinne. Champagne var det enda han tålde vid och på den tog han altså igen skadan.

Han kände alla de närvarande, utom en, en liten frodig man med kal hjässa och glasögon i guldbågar, hvilken blifvit för honom presenterad såsom herr Lutard, en "vän i familjen". Till en början föreföll denne person honom i viss mån oroväckande, men inom kort kom han till slutsatsen, att han var lika inskränkt som obetydlig och att från dennes sida något hinder för hans planer ej vore att befara.

Men det var emellertid denne lille person, som skulle ge onkel Sebastian första dråpslaget, och det utan att han sjelf visste derom. Vid deserten reste han sig upp, hostade lätt, torkade sina glasögon,

tittade först i taket och sedan i glaset, kastade der-
 efter hufvudet våldsamt tillbaka, tånjde ut sina läp-
 par så att de liknade smala gummiband och sade:
 — Mina damer och herrar!

Sedan lång tid tillbaka har jag stått i en intim
 och vänskaplig beröring med den älskvärda familj,
 vid hvars gästfria bord vi i dag hafva plats. Jag
 var barndomsvän till den hädangångne, djupt sak-
 nade och begrätne Maurice Godard, jag uppsatte åt
 honom äktenskapskontraktet, då han förenade sig med
 den för sin skönhet, sin dygd och sitt behag lika
 bekanta mademoiselle Virginie Lefèvre, vår char-
 manta värdinna, och jag har, efter min oförgätlige
 väns död, tienstgjort som förmyndare för hans för-
 hoppningsfulle son, vår älskvärde unge vän Charles-
 Emile, fadrens aktningssvärde ättling i alt som pry-
 der mannen och gör honom värdig sina medborgares
 aktning och förtroende.

Alt detta, mine herrar, ger mig vissa prero-
 gativ, hvilka eljest icke komma en främling till del,
 men öfver hvilka jag på en gång är lycklig och stolt.
 Det är på en öm moders vägnar jag nu talar, en
 mor, som står vid ett af sin lefnads käraste mål:
 sin sons lycka, och det är blott emedan hon miss-
 trott sin förmåga att hålla stånd mot en ädel rö-
 relse som jag nu åtagit mig att på hennes vägnar
 föreslå en skål till ära och lycka för herr Charles-
 Emile Godard och mademoiselle Madeleine Lecomte,
 hvilkas i dag ingångna förlofning jag på samma gång
 har äran tillkännagifva.

Ett gladt sorl helsade detta nätta tal. Glasen
 stöttes klingande tillsammans och muntra röster ro-
 pade sitt: "lycka till"! "jag gratulerar"! och "de

förlofvades skål!" men denna angenäma scen stördes plötsligt af en brutal och darrande stämma, som trotsigt ropade:

— Jag protesterar! Jag ger aldrig mitt bifall till detta äktenskap!

Det var onkel Sebastian.

— Vi ha ditt bifall alls icke af nöden, upplyste fru Locomte, som ej kunde förlåta sin sväger att han så länge dragit henne vid näsan.

— Men jag gör Madeleine arflös, utbröt han.

Ja, gör det; hon behöfver absolut icke dina frimärken.

Timbromanen bleknade ända ut i örsnibbarne. Han var genomskådad.

— Jag kan emellertid hindra giftermålet en tid, sade han, som ett sista räddningsförsök. Jag skall krångla...

— Ja, gör det, uppmanade hans svägerska.

— Nej, det skall ni icke, medlade herr Jovenôt. Lemnar ni ert bifall på ögonblicket, så ger jag er härmed högtidligen löfte på, att ni ur min samling skall få utvälja hundra frimärken, hvilka ni behagar...

— Top! ropade onkel Sebastian. Det är vida mer än jag önskar och behöfver. Så giften er då, i Guds namn, mina barn. Jag ger er min farbroderliga välsignelse...

— Lita på mig, sade notarien Lutard en stund senare till fru Godard. Madeleine skall alldeles säkert för sitt ruckle på Rue Clamart ha en lösesumma af minst hundratusen francs.

— Godt svarade den lyckliga modren och vinkade åt herr Jovenôt. Då får Charles-Emile öf-

verta butiken när han vill. Jag har samlat nog för att dra mig tillbaka... och för att gifta mig på nytt. Se här min fästman, mina vänner — herr Jouvenôt!

Och så drack man ännu en skål.

Notarien mumlade för sig sjelf då han tömt champagnen:

— På min ära! Jag har aldrig förr sett folk med sådan tur.

(Slut.)
